

han altsaa udtalt, at Statskassen staa fuldstændig frit. Vi kunne skønne hver Gang, om vi ville give noget, eller vi intet ville give til de Funktionærer, som der her er Tale om. Men det, der nu skal ske ved denne Lov, er Indførelse af en helt ny Praksis.

Nu skal det slaas fast ved en Lov, at Staten har en Pligt til at yde de Understøttelser, der her er Tale om. Efter den i Fjor vedtagne Lov er Statens Udgift til Hoffunktionærerne et Beløb af 92,363 Kr. 19 Ø., hvortil saa i Fjor kom et Beløb paa 13,820 Kr. een Gang for alle. Men til dette meget store Beløb skal nu yderligere føjes et Beløb paa 25,000 Kr., saa at Statskassens Udgift i den nærmeste Tid vil blive 117,000 Kr. om Aaret. Man har, som sagt, tidligere her i Rigsdagen hævdet den Anskuelse, at Lovgivningsmagten var fuldstændig frit stillet, men denne fri Stilling vil den højtærede Finansminister nu have, at Folketinget skal opgive, saaledes at vi forpligte os til stadig at yde denne Sum af 25,000 Kr. om Aaret.

Hvorvidt denne Sum er for høj eller for lav, skal jeg ikke udtale mig om. Den er vel, antager jeg, foreslaet efter Beregninger, som Folk, der ere inde i den Slags Ting, have udført, saa jeg gaar ud fra, at Summen er rigtig. Men jeg har meget imod her at slaa denne ny Praksis fast, at Staten har en juridisk Pligt til at yde disse Pensioner. Jeg havde derfor helst set, at dette Lovforslag ikke var kommet frem, men at det ved næste Tronskifte var blevet en Sag, som Folketinget eller Rigsdagen stod fuldstændig frit overfor. Jeg kan derfor paa ingen Maade anbefale dette Lovforslag, men ønsker, at det ikke maa blive vedtaget.

Krabbe: Det forekommer mig, at det, der ved dette Lovforslag først paatrænger sig Opmærksomheden, er, at der er en vis Ubestemthed i det. Der tales i § 2, Hovedbestemmelsen, om, at der som Tilskud til „en Pensionskasse“ for det kongelige Hofs Tjenestemænd og saadannes efterladte udredes af Statskassen 25,000 Kr. aarlig. En Pensionskasse staa der, men der findes ikke nogen som helst Bestemmelse om, hvorledes denne Pensionskasse skulde være, og hvilken det skulde være; det kan selvfølgelig tænkes, at Hoffets Embeds- og Bestillingsmænd danne flere Pensionskasser. En lignende Ubestemthed finder jeg i Slutningen af Motiverne, hvor der siges, at det er „forud-

sat, at de i den nuværende Konges Regeringstid til Hofpensionskassen indbetalte Statstilskud og deraf indvundne Renter forblive urørte i denne Konges Regeringstid“. Det er forudsat, men derom staaer intet i Lovforslaget.

Lovforslagets Affattelse viser sig altsaa ved første Øjekast at lide af en vis Ubestemthed, men det er dog mindre dette, jeg vil indvende imod det. Jeg har intet imod, at der fastsættes Regler for, hvorledes man skal gaa frem i Henseende til Pensionering ved Tronskifte; jeg tror, at det for Rigsdagen vilde være endog ret tjenligt og behageligt, om der findes Regler, saa at man ikke behøver at danne sig Regler i det Øjeblik, Tilfældet forekommer, og ikke behøver at se hen til den politiske Situation for at tage sin Beslutning om, hvad man her skal bevilge eller ikke bevilge. Jeg synes nemlig, at Spørgsmaalet maa ønskes afgjort uden Hensyn til den politiske Situation ved et Tronskifte. Men den Maade, hvorpaa man har søgt at ordne det her, forekommer mig lidet ønskelig.

Det var, som den ærede Indleder af Forhandlingerne sagde, kun et Flertal i Finansudvalget, som gav sin Samstemning til de Antydninger, der bleve givne af den højtærede Minister, og til dette Flertal hørte ikke jeg. Hvis det vedtages, at Statskassen skal give aarlig 25,000 Kr. til en saadan Pensionskasse, er Rigsdagen ikke, saaledes som den skulde være, dermed for bestandig løst fra moralsk eller politisk Forpligtelse til at bevilge Summer i denne Anledning; thi naar Tronskiftet sker, kan det godt være, at Pensionskassens Fornødenheder ikke kunne fyldestgøres af de 25,000 Kr. aarlig, der ere blevne betalte, og hvad vil der i saa Fald ske? Saa sker naturligvis det, at det Ministerium, som er ved Roret, henvender sig til Rigsdagen om en ny Bevilling. Det kan ogsaa ske og ligger ingenlunde fjernt, at de Forestillinger, som man nu gør sig om, hvad der vil være passende Pensioner, ikke om 30 Aar, eller hvilken Aarrække der nu vil hengaa, inden et Tronskifte finder Sted, ville være de samme som nu. Hvis man erkender det, vil det samme ske, at Regeringen paa ny vil komme til Rigsdagen, og det Tilfælde, man vilde undgaa: at Rigsdagen ved hvert Tronskifte har at beskæftige sig med denne Sag, har man altsaa ingenlunde afværget.

Det forekommer mig, at dette er en væsentlig Indvending mod den Art af Løsning, her er foreslaet. Det er, som